

Beatrix Verhage

Vertrouw je Mij?

“Want wij weten dat, voor wie Hem liefhebben, Hij alles zal doen meewerken ten goede”..

Vertrouw je mij?
Beatrix Verhage

Schrijver: Beatrix Verhage
Coverontwerp: Beatrix Verhage
ISBN: 9789403651323
© Beatrix Verhage

Dankwoord.

- Aan de Heer, Die me dit talent gegeven heeft. En steeds weer nieuwe inspiratie gaf. Hopelijk helpt dit boek mensen om Hem te gaan zoeken en te gaan volgen.
- Aan Joop, die het geduld had om mijn ingesproken teksten te beluisteren en vervolgens zo positief reageerde. Hij heeft me zelfs nog wat geholpen met juridische dingen.
- Aan Erna, die me bemoedigd heeft en daarmee aangemoedigd om met mijn talenten te “woekeren”.. Dankjewel dat je mij wilde aanhoren. Ik hoop dat je nog veel mensen mag inspireren en bemoedigen, met je vrolijke karakter en je rotsvaste geloof!

Quote's:

"Maak de last die je draagt tot een brug naar een wonder"..

"God kan een wond in een wonder veranderen.."

"Sommige dingen maak je nóóit mee in het echte leven...Als je schrijft wél..."

"We moeten leren leven met het feit dat we niet alle antwoorden zullen krijgen.."

Hoofdstuk 1

Vóór ik het weet ben ik er al bijna. M'n remmen kreunen onder mijn plotseling stil willen staan. Ik zet m'n fiets op slot en bel aan. Knus huis hebben ze toch, van buiten ziet het er al heel uitnodigend uit. Ik kom al jaren bij hen, maar blijf hun huis erg leuk en apart vinden. Benjamin doet open. "Hoi", zeg ik, en probeer zijn blik te ontwijken. "Hee", zegt hij, "kom verder". Even later zit ik aan de grote eetkamertafel. Jasmijn zet thee voor me. We hebben elkaar een gelukkig en gezond nieuwjaar gewenst, het is nu donderdag en maandag was het 1 januari 2023. We kletsen wat over het werk. Jasmijn was een collega van me, maar ruim een half jaar geleden kreeg ze ander werk. Dus we hebben heel wat af te kletsen. Echt heel jammer dat ze weg is. Ik kijk rond. Ik houd van de gezellige inrichting. Beetje klassiek, maar heel gezellig. Leuke accessoires ook. Zo te zien heeft ze weer eens nieuwe dingen erbij gekocht en wat veranderd. Ik vang de blik van Benjamin, die in een makkelijke stoel in de hoek van het huiskamergedeelte zit. Een kort lachje vliegt over

zijn gezicht. Ik probeer een gelijkend lachje te produceren, maar kijk dan snel weer naar Jasmijn. “Leuk, die nieuwe kussens en dat ronde tafeltje. Het is erg gezellig”, zeg ik, “je hebt er oog voor”. Ik kom regelmatig bij Jasmijn en Benjamin thuis. Een paar keer per jaar gaan we ook met zijn drieën uit eten. Eerst deden Jasmijn en ik dat samen, ook om situaties op ons werk te bespreken, maar op een keer ging Benjamin als vanzelf ook mee, hun oudste vonden ze oud genoeg om een paar uurtjes op te passen, hij kon immers ten allen tijde bellen als er iets was. Zo is het gebeven. In de loop van de jaren ben ik Benjamin erg leuk gaan vinden, té leuk, leuker dan goed voor me is. Ik heb daarom het laatste jaar regelmatig de boot afgehouden als Jasmijn me weer eens uitnodigde. Zei dan dat het beter uitkwam als zij naar mij kwam. Maar nu kwam ik er niet meer onderuit.

Dan komt het eerste spel op tafel, we houden beiden erg van spelletjes. En dan liefst op de ouderwetse manier, niet via schermpjes. We beginnen met Rummikub. Jasmijn verteld ondertussen vol vuur over haar nieuwe werk en maakt grapjes. Ik zit zó in het spel, dat ik niet

gemerkt heb dat Benjamin naar de gang is gegaan, Ik kijk even later naar zijn stoel en zie dat hij weg is. Ik bedenk me dat ie naar boven is en voel me nu vrijer om naar de wc te gaan. Ik voel me vaak ongemakkelijk bij hem.. Ben me heel erg van mezelf bewust bij hem in de buurt. Ik zeg dat ik even naar de wc moet en bedenk dat de verliefdheid alleen maar erger is geworden. Ik had gehoopt dat het over zou gaan door hem een poos niet te zien.... Ik vertrek naar de gang en schrik als de wc-deur open gaat. Benjamin komt eruit. Hij ziet me en een seconde later zet hij me vast tegen de muur. "Wat gebeurt hier?" schiet er door me heen, maar als ik zijn lichaam tegen het mijne voel, voel ik opwinding. Hij kijkt me diep in mijn ogen. Het volgende moment drukt hij zijn lippen op de mijne in een stevige kus. Dan brengt hij zijn mond bij mijn oor en fluistert: "er zit zo een briefje in je jaszak..." Dan laat hij me los.

Ik staar hem perplex aan. Dan gaat hij naar boven en ik ga naar de wc. Ik moet even een paar keer diep ademhalen... Ik heb al jren gevoelens voor Benjamin, maar dacht nóóit dat die wederzijds waren. Hij is immers gelukkig getrouwd??! Wat is dit allemaal?? Daar binnen zit zijn vrouw,

notabene, mijn ex-collega en ik mag wel zeggen: vriendin. Hoe lang zijn ze ondertussen getrouwd? Een jaar of 20 schat ik. Toen ze trouwden ben ik er nog even geweest, Jasmijn was toen nog niet zo lang mijn collega. Er was een dienst bij het Leger des Heils in Goes, waar zij lid van zijn.

Yes, dat is het. Goed onderwerp voor zo. Vragen hoe het met de gemeente is en ze het daar nog naar hun zin hebben. Ik kan haar woorden erover rustig langs me heen laten glijden en ondertussen bijkomen van wat er net is gebeurd. Zo geschiedde. Maar tot rust kom ik niet echt en ook ben ik niet helemaal meer met m'n hoofd bij het spel. Een briefje.... Hij gaat een briefje schrijven en dat in mijn jaszak stoppen. Wat zou daar in staan? Vast en zeker zouden mijn prangende vragen beantwoord worden.... maar misschien ook niet... Ik staar naar de getallen die er al liggen. "Kun je niet?" vraagt Jasmijn dan en ik realiseer me dat ik een paar minuten mis.... Ik zweefde met mijn vragen ergens tegen het plafond. Gelukkig zijn m'n ogen gericht op het spel, zodat het lijkt of ik dáármee bezig ben. "Eh, ja, nee, ik geloof het niet..." Ik kijk naar m'n steentjes. Oja, ik kan er toch een paar kwijt. Hoef ik in ieder geval niet te

pakken.. Dan begin ik snel over of ze nog steeds naar het Leger in Goes gaan. Enthousiast vertelt ze dat ze sinds een paar maanden een andere kerk hebben gevonden, een evangelische gemeente. Ze hebben daar echt hun plekje gevonden, vertelt ze. Ik gun het hen en ben helemaal enthousiast. Het Leger beviel niet meer zo. Enthousiast vertelt ze over de nieuwe kerk en ik realiseer me wat voor een bijzonder stel dit eigenlijk is. Ik kan niet geloven dat Benjamin ook maar íets voor mij zou voelen... Hij zou dit toch niet zomaar weggooien? Het is zó'n perfect stel... Maar wat als het wél zo is? Want: waarom anders die kus? Dat dóe je toch anders niet? Ik ben blij als – een kwartier later- Jasmijn het spel beëindigt, door te winnen. Glansrijk.

“Nóg een spelletje?” vraagt ze. Ze kijkt me opmerkzaam aan. Oei, nu oppassen, realiseer ik me. Jasmijn heeft heel veel mensenkennis en als ze zó kijkt.... Snel begin ik over het werk wat zij ook eerst deed en hoe het daar nu aan toe gaat. We doen nog Yatzee en dan besluit ik naar huis te gaan. Jasmijn lijkt opgelucht te zijn.

“Moeten we weer vaker doen, het was nu veel te lang geleden”, zegt ze. Ik sta op. “We spreken wel

weer af, ik ga in ieder geval snel naar bed zo, morgen moet ik werken”. In stilte hoop ik dat het beloofde briefje al in m’n jaszak zit. Het lijkt me dat hij er zat tijd voor gekregen heeft. “k ga eerst nog even naar de wc”, zeg ik. Op de gang roep ik naar boven: “doei Benjamin, ik ga er vandoor! Tot ziens!” en duik de wc in. Mocht hij z’n briefje nog niet in m’n jaszak gedaan hebben, heeft hij nog een paar minuten. Ik hoor inderdaad geroffel op de trap. Even later een tikje op de wc-deur. Dan hoor ik de kamerdeur open gaan. Ik doe m’n jas aan als ik klaar ben en zeg hen gedag.

Snel fiets ik naar huis. Thuis gekomen weet ik niet hoe snel ik het briefje moet lezen. Nee, éérst nog een mok thee maken en me lekker installeren in m’n lievelingsstoel. Verbaasd lees ik even later zijn woorden:

Hoofdstuk 2

Lieve Jedidja,

*Ik merkte dat je schrok van mijn kus. Dat snap ik. Want je wist nog niet wat ik je nu ga opbiechten. Ik heb sinds ongeveer een half jaar gevoelens voor jou. Die zijn langzaam ontstaan..

Maar misschien, eigenlijk weet ik het zeker, zijn mijn gevoelens voor jou écht duidelijk voor mij geworden rond de dood van mijn vader. Je straalde toen écht medeleven uit en ik had toen het liefst bij jóu uitgehuild, in plaats van bij Jasmijn...*

Hier stop ik even met lezen. Ik herinner me dat natuurlijk nog goed, Het is nog maar een maand of vier geleden. Zijn vochtige ogen, waar ik in keek bij het afscheid nemen van zijn vader. Mijn hart overstroomde van medelijden. Zijn verdriet hing als een waas om hem heen. Ik herinner me dat ik hem toen het liefst tegen me aan had gedrukt, maar dat kon natuurlijk niet. Wel legde ik mijn linkerhand even op zijn hand, die ik vasthield en probeerde ál mijn medeleven te leggen in dat nietszeggende woord: “gecondoleerd”. Zijn “dank

je” klonk als een fluistering. Achteraf herinner ik me nu ook dat hij onder het eten van de broodjes, ná de begrafenis, die de volgende dag plaatsvond, wel érg vaak naar míj zat te staren, maar ik zocht daar toen niet persé iets achter. Ik ontweek juist steeds z’n starende blik, omdat ik bang was te gaan blozen, of dat het op zou vallen. Ik ging er echt helemaal van uit dat ik míjn gevoelens moest laten doodbloeden, sterker nog: ertegen moest vechten, omdat hij immers getrouwd was en hij dus onbereikbaar was voor mij. En ... omdat het zonde is... Ik mocht er niet eens aan dénken! Ik lees weer verder.

*Hoe het erna tussen Jasmijn en mij ging, wil ik je graag persoonlijk vertellen. Want natuurlijk, wij zijn getrouwd. Gelúkkig getrouwd. En dat maakt het inderdaad nogal ingewikkeld. In ieder geval, toen ik hoorde dat je vanavond zou komen, bedacht ik dat je het móest weten. Want ik dacht bepaalde signalen op te vangen, waardoor ik ging denken dat jij ook gevoelens voor míj hebt. Dat je steeds smoezen verzon, zodat Jasmijn maar weer naar jou kwam, zij vertelde dat altijd en vond dat ook al vreemd. Die smoezen waren nogal

doorzichtig namelijk... Of heb ik het fout? Gooi dan dit briefje weg en ga niet in op mijn voorstel. Maar als je wél ook gevoelens hebt voor mij, dít is mijn mobiele nummer: 06-*****. Ik wil je graag spreken, bij “het Doppertje”, aanstaande zaterdag, twee uur. Je weet wel, aan de Langeweg, in jouw dorp. Als je dat óók wil, sms me dan. Gewoon iets van: “akkoord met afspraak” ofzo.

Als je niets voor me voelt, hoef je dus niets te doen. Maar ik wil graag alles uitleggen. ~~Sorry voor de kus.~~ *

Deze zin was doorgestreept. Ik glimlachte om zijn onzekerheid. Daar was nét weinig van te merken, realiseerde ik me. Opgekropte gevoelens die eruit kwamen..... Ik las weer verder.

*Ik kon me niet meer beheersen, toen je opeens vóór me stond. Vergeet het alsjeblieft als je niets voor me voelt. Vertel het aan niemand, alsjeblieft. Als je zaterdag wél komt, wat ik bijna niet durf te verwachten, dan open ik mijn hart voor jou en zal alles uitleggen. Als ik dat kan. Sorry, ben in de war. Liefs van Benjamin. *

Achter zijn naam had hij nog een poppetje met traan proberen te tekenen, maar tekenen is duidelijk niet zijn talent, hihi. Ik lees en herlees zijn briefje. Het is nu donderdag, dus moet ik nog een volle dag, anderhalf zelfs, doorworstelen.

Maar.... Nee, dat lijkt me juist goed. Zo heb ik anderhalve dag om erover na te denken wat ik hiermee aan moet. Want: ja, ik houd ook van hém, maar..... het kan niet, het mág niet!

Hoe zwaar, maar tegelijkertijd, hoe juist en goed zou het zijn om het briefje weg te gooien en níet op de voorgestelde afspraak in te gaan.

Maar dan? Ik weet dat ik dan Jasmijn nooit meer kan zien . Want nu ik weet dat hij óók gevoelens voor míj heeft, kan ik het zéker niet meer aan, hem regelmatig bij haar te zien. En om haar altijd bij mij uit te nodigen is dan ook geen optie meer, ik schaam me teveel. Zij zal dat ook vast niet meer willen als ze erachter komt dat haar man verliefd is op een ander, op míj notabene. Dat ik hem regelmatig zag wás bij tijden al zwaar, maar ik wist dat mijn liefde voor hem ooit zou bekoelen, omdat die niet beantwoord werd. Maar nu.....

O, lieve Heer, wat moet ik doen?? Ik kan Zijn antwoord wel raden. Toch neem ik me nu al voor